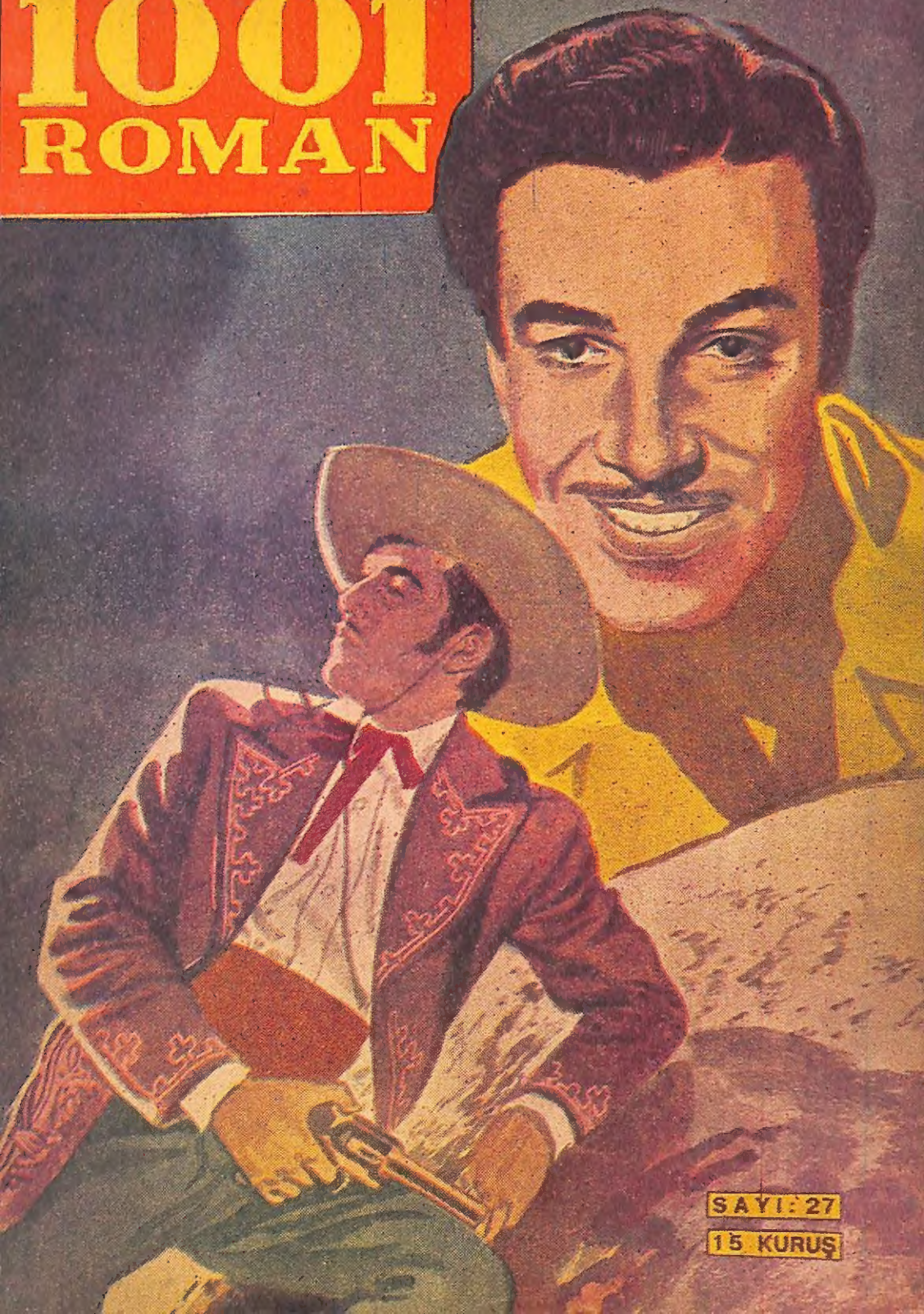

1001 ROMAN

SAYI: 27

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE NEŞRİYATİ
FİLEN İDARE EDEN :

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ :

SEDAT AKPIHAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkanır Gençlik Mecmuaesi

ABONESİ :

Akı aylığı 26 sayı 390 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES :

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon : 25714

Çıkarar : TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

★

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

CANAVAR DOKTOR

Roman

NAZAR DEĞMESİN

Hikâye

CESAR ROMERO

Portre

MARTHA İVERS'İN SIRRI

Film Hikâyesi

RADYOLU POLİSLER

Resimli Roman

PİLİP DANO'NUN SIRRI

Hikâye

Kapakdaki resim: Portre ya-
zımıza aittir.)

1946 Ekim 1946

★

SİNEMA Aktüalitesi

BÜYÜK BİR KOVBOY FİLMİ

Bahriyeden terhis edilen Henry Fonda son zamanlarda Victor Mature ve Linda Darnell'le birlikte «Sevgilim Clementine» isimli büyük bir kovboy filmi çevirmeye başladı. Bu eserde Henry Fonda attığını vuran soğuk kanlı bir şerif; Victor Mature de kurnaz, cesur bir haydut rolündedir. Henry Fonda bundan önce çevirdiği «Sevimli Haydut» ve «Sevimli Haydutun İntikamı» isimli kovboy filmlerinde çok muvaffak olmuştu.

İSTİRAHATE ÇEKİLDİ

Son zamanlarda «Saat On-
ikiyi Vurdu», «Tehlikeli Bir
Gece», «Yeraltı Esrarı», «Ca-

suslarla Karşı Karşıya» isim-
li dört büyük heyecan filmi
çeviren Warren William bir
müddet istirahate çekilmiştir.
Tatilini vapur seyahatleriyle
geçirecektir.

KIYMETLİ BİR SANAT- KÂR DAHA ÖLDÜ

Perdenin meşhur aktörle-
rinden Lionel Atwill, Nisa-
nın 22 sinde zatürreeye tutu-
larak ölmüştür. Yaşlı yıldız
bundan birkaç zaman önce,

YENİ BİR FİLM

Erlere temsiller vermek
üzere Londra'dan Paris'e gi-
derken bindiği uçakla birlik-
te kaybolan meşhur cazcı
Glenn Miller'in hayatı filme
alınacaktır.

BİR AVCI DAHA

Ekseri müzikal filmlerde
Mickey Rooney'in babası ro-
lüne çıkan Charles Winninger
ördek avcılığına çok meraklı-
dır. Clark Gable ve Gary Co-
oper'le sık sık ava çıkmakta-
dır.

BİR EVLENME

Eski çocuk yıldızlardan
Freddie Bartholomew ordu-
dan terhis edilir edilmez Mac
Danlele'le evlendi. Bu onun
ilk, karısının ise üçüncü evle-
nişidir.

Japon'lara karşı Amerikan
ordusuna kumanda eden Ge-
neral Douglas Mac Arthur'
un eski karısıyla evlenmişti.

CANAVAR DOKTOR

CEVİREN =

Solelli

— Ümidini kırma... Şimdi mademki yalnızız. En küçük fırsatı bile kağırmadan buradan kurtulmak için bir çare arıyalım. Vakıta pek zayıf bir ihtimal ama, ne olursa olsun şu çakını çıkar da boynumuzdaki halkaların kilidini kırmağa çalışalım.

Hemen elimi cebime daldırdım. Küçük çakımı çıkardım. Ağzını açarak Smit'in boynundaki kilidi kurcalamağa başladım.

Bir, iki dakika ancak olmuştu ki hafif bir gürültü oldu. Bulduğumuz yerin altı oynamağa başladı. Nefesi-altı oynamağa başladı. Nefesidik.

Altımızdaki taş zeminden hafif bir gürültü geliyordu. Bir şeyler vardı orada. Birdenbire bir kaç metre ilerimizde bu gürültü adamakılış işitilir bir şekil aldı. Artık odanın içinden geliyordu. Bir kapak açılır gibi oldu. Bir ısk göründü.

Halkikaten odanın zemininden bir gizli kapak açılmış, bir fener görünmüştü. Korku ile bu gelenin kim olabileceğini düşünürken dalgalınık sağı bir genç kız başı göründü. Altın bileziklerin şakırdadığı çıplak kolunun tuttuğu feneri halının üzerine koyarak kendini yukarı çekti.

Bu evvelki akşam beni, evimde ziyarete gelen genç kızdı, Fu-Man-Cu'nun esiresi olan güzel şarklı kız!

Baştan aşağı ipekli ve mil-liyetine has bir elbise giymişti. Çıplak ayaklarında kırmızı terlikler vardı. Bize doğru yaklaşıırken Smit mırı-

dandı:

— Müjde Petri. Bizi kurtarmağa geldi.

Genç kız güzel gözlerini açarak parmağını dudaklarına götürdü:

— Hişşşt!.. Sakın ses çıkarmayın. Duyulursa hepimizi öldürür!

Üzerime eğilerek boynumdaki halkanın kilidine bir anahtar soktu. Bir, iki saniye sonra ağır zincirlerden kurtulmuştum. Benden sonra Smit'i de aynı şekilde kurtardı. Bana dönerek:

— Çakınızı yere bırakın, dedi. Onunla kilidi zorladığınızı zannetsin! Haydi şimdi vakit kaybetmeden beni takip edin.

Smit, yerden açılan kapak deliğinden içeri girerek kayboldu. Ben de peşini takip ettim. Genç kız arkamızdan geliyordu. Dar bir dehlizde idik. Genç kız, yavaş ve ürkek bir sesle konuştu.

— Çabuk mendillerinizi çıkarıp gözlerinizi bağlayın. Sakın sual sormağa kalkmayın vaktimiz yok.

Bir dakika bile beklemeden söyleneni yaptık. Genç kız benim elimden tuttu. Smit de elini omuzuma koymuştu. Öylece epey yürüdük. Önümüze taş bir merdiven geldi. Bunu da indikten sonra genç kızın fısıldadığını duydum:

— Elinizle sol duvarı tutarak yürüyün. Sağa gitmeyin tehlike vardır!

Serbest elimle duvarı tuta tuta ilerlemeğe başladım. Smit de arkamdan geliyordu. Bulduğumuz yer bende tuhaf bir his yarattı. Burnuma

gayri tabii ot kokuları gelmeğe başladı. Güneş altında kalan ıslak samanlar kızışıp nasıl kokarsa öyle ağır bir koku burnumu dolduruyordu. Biraz sonra hayvan kokusu da duymağa başladım. Uzak-tan uzağa bir takım hışırtılar işitiyordum.

Birkaç adım sonra ayağım yumuşak bir yere bastı. Bu kaba bir halı idi. Ağır bir perde omuzumu sıyrıp geçti: Bir odaya veya salona girmiştik.

Birdenbire uzaktan bir trampet sesi işitildi. Yanında Smit mırıldandı:

— Neredeyiz Allahakına? Bu trampet sesi nedir?

— Hişşşt!..

Genç kızın, elimi tutan elinin titrediğini hissettim. Bir kapıyı yahut da pence-renin yanında idik. Çünkü hafif bir hava cereyanı yüzümü okuyordu.

Bir an olduğumuz yerde durduk.

— Çabuk buradan!

Genç kız elimi çekti. Kalın kilimle kaplandığı anlaşılan, yumuşak bir merdivenden bağlı gözlerimizin müsaade ettiği süratle indik... Önümüze bir dehliz daha geldi. Bunu da koşarak geçtik. Bir kapıdan çıktık. Taze bir rüzgâr yüzüme çarptı. Dışarıya çıkmıştık. Ayağımın altında kaldırımları hissediyordum. Kulağıma su sırlısı geldi. Nehir kenarında idik. Gözlerimdeki mendilin altından su parıltılarını görüyordum. Elim tutan genç kız:

— Dikkat edin, diye fısıldadı.

Bizi bir kayığa bindirdi. arkamızdan kendi de bindi. Kayığı sahilten itti. Kükrelelere geçerek meçhul bir semte doğru bizi götürmeğe başladı.

Çok geçmeden kayık yenden bir rıhtıma yanaştı. Genç kızın Smit'e bir şeyler sorduğunu duydum.

— Biraz sonra şehrin büyük saati çalacak. O zamana kadar gözlerinizi açmayacağınız yemin eder misiniz ba-

na? Bunu istemek hakkımdır sizden.

Smit söz verdi. Genç kız onu sahile çıkardıktan sonra beni de elimden tutarak rıhtıma aldı. Elini sıkıca yakalayarak o narin vücudu kendime doğru çekti.

— Gitme bizimle kal! diye yalvardım.

Cevap verirken sesi titreyordu.

— Hayır hayır... Bir defa beni bu canavardan kurtarmamı istedim. Bana polisten, hükümetten bahsettin. Ben ne yapayım onları? Oh.. Ne kadar taş kalplisin? Anlamıyor musun beni!...

Birdenbire elimden kurtuldu. Biraz sonra kayığın sulara açıldığını duydum. Genç kız bizi getirdiği yere dönüyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Galiba çok beklemedik. Uzaktan umumi saatlerden biri çaldı. Derhal gözlerimdeki mendili sıyrıp attım. Smit de mendili çıkarmış etrafına bakınıyordu. Karşımızda büyük bir kale duruyordu.

Burası Vindson kalesinin surları idi!

Smit:

— Saat on buçuk Petri! diye bağırdı. Gutri'yi kurtarmaklığımız için daha iki saatlik vaktimiz var!

Vaterlo'ya giden son tirene yetişmemiz için 14 dakikamız

vardı. Güç belâ yetiştik. O kadar koşmuşuk ki vagona atlayıp da bir köşeye çekildiğimiz zaman kıpırdayacak hâlimiz kalmadığını anladık. Şayet 50 metre daha koşmak mecburiyetinde kalmış olsaydık mutlaka düşüp bayılırdık.

Smit cebindeki tarifeye bakarak:

— Vaterlo'ya 11,51 de varacağız. Nehri geçip otele gitmek en az yarım saat sürer. Şimdi gece vakti otele de bulabileceğimize şüpheliyim.

On dakika kadar hiç bir şey konuşmadan durduk. Daha doğrusu konuşacak hâlimiz yoktu. Nihayet biraz dinlendikten sonra beynimi kurtarılan şeyi öğrenmek maksadile sordum:

— Smit, Allahımı seversen o korkunç uluma ne idi? Sonra Dr. Fu-Man-Çu Rangun'da bulunduğunu söylediği zaman niçin yüzün değişti?

Arkadaşım piposunu yakarak anlattı:

— Ben orada bulunduğum senelerde bu korkunç ulumanın da rol aldığı gayet garip bir hâdise oldu.

— Ne biçim hâdise?

— Palas otelinde ismini şimdi hatırlıyamadığım genç

bir Amerika'lı vardı. Bir gece odasının kapısını kilitledikten sonra kendisini balkondan aşağı attı. Boynu koparak öldü.

— İntihar mı?

— Görünüşte öyle idi. Lâkin bazı tuhaf şeyler vardı ki insanın şüphelerini uyardırıyordu. Meselâ adamın silâhı dolu olarak yanında bulundu.

— Nerede, düştüğü yerde mi?

— Evet.

— Cinayet mi idi acaba?

Smit omuzlarını silktili:

— Odasının kapısı içeriden kilitlenmmişti. Girmek için kırmak lâzım geldi.

— Peki, bu uluma meselesi?

— O daha sonra başladı. Veyahut da daha sonra nazarı dikkati celbetti. Lafit isminde bir Fransız doktoru da bir müddet sonra aynı şekil-

Smit, yerde açılan kapak deliğinden kayboldu. Ben de pesinden...

de öldü.

— Aynı yerde mi?

— Aynı otelde, fakat başka bir odada... Bu ölümün gayet garip tarafı da şu: Fransız doktorun yattığı odada bir de İngiliz arkadaşı vardı. Bu adam doktorun atladığını gördüğünü yeminle teyit etti.

— Yani pencereden mi?

— Evet, İngiliz korkunç bir uluma ile uyandığını söyledi. O zamanlar bu ölüm hâdisesi ile alâkadar olduğum için adamla bizzat konuştum. İsmi Edvard Martin'di. Elektrikçi imiş. Bu boğuk ulumanın üzerlerinden, yükseklerden geldiğini söyledi. Bunu duyunca hemen yatağının içinde doğrulmuş. Mehtaplı, herrak bir gece imiş. Lafit, pencerenin yanına gitmiş. Dışarı bakmak için eğildikten sonra müthiş bir çığlık koparak kendini aşağıya, kaldırımaları üzerine fırlatmış. Martin pencereye koşmuş etrafa bakmış. Lâkin görünürde hiç bir şey yokmuş. Ne bir merdiven, ne bir ip. Hiç bir şey!

— Peki bu ulumayı sen nerede duydun?

— Bir zamanlar ben de Palas otelinde kaldım. Bir

gece bu korkunç uluma beni de uyandırdı. O kadar yakından işittim ki ömrümün sonuna kadar bu tüyler ürpertici sesi unutamadım. Daha yerimden kıpırdamadan bitişik odadan boğuk bir feryat duyuldu. Şarkta seyahat eden Avrupalı bir avcı da aynı şekilde kendini pencereden atmıştı!

Bu ulumalar yerliler tarafından bir çok tefsirlere uğradı. İhtiyar dindarlar Mabut Siva'nın dirildiğini ve kurban istemeğe geldiğini söylediler. Bu fikre taraftar olanlar çoğaldı. İşte o zamandanberi bu ulumanın ismi «Siva'nın Daveti» kaldı.

— Peki ölenleri muayene ederek bir şey elde edemediniz mi?

— Ölenlerin cesetlerinde sanki boğulmuşlar gibi bazı emareler vardı. Fakat bunlar için de katı bir şey söylene-medi.

— Bu cinayetler yalnız Avrupalılara mı inhisar ediyordu?

— Hayır bir çok yerliler de öldü. En son defa İngiltere'ye gelirken bu ulumayı gemide işittim ve akabinde bir tayfa kendini denize atarak boğuldu. Ah Petri şayet Fu-

Man-Çu bu «Siva'nın Daveti-ni» İngiltere'ye getirdiyse büyük bir fecaat olur.

— Fakat «Siva'nın Daveti» ne demek?

— Bilmiyorum. Belki bir zehir, belki bir yılan! Fakat bildiğim bir şey varsa bu uluma muhakkak ki «ölüm» demektir!...

SIVA'NIN DAVETİ

Tiren istasyona dört dakikalık bir gecikme ile girdi. Hemen inerek bir otomobile atladık. Daha Vaterlo köprüsünü geçmiştik ki, gecenin sessizliği içinde şehrin büyük saatleri çalmağa başladı. Tam oniki, gece yarısı idi!...

Başımı arabanın penceresinden çıkararak nehrin karanlık sularına baktım. Hiç bir şey görünmüyordu. Asırlardanberi yüzlerce bedbâhtın vücudunu sinesine çeken, nice esrarengiz cinayetlere sahne olan muazzam nehir hafif bir hışırtı ile gecenin karanlığını bir kat daha artırıyordu.

Cıvardaki kat kat muazzam binalarının pencerelerinden tektük ışık sızıyordu. Bu odalarda kim bilir ne masum insanlar yakın bir istikbalde

Uzaktan, umumi
saatlerden biri
caldı.

kendlerini bekliyen korkunç ölümden bihaber uyuyorlardı. Gutri de bunların arasında idi. Biraz sonra Siva'nın tüyler ürpertici davetini o da işitecek, pencereye koşacak ve...

Ben böyle düşünürken Smit otomobili durdurtmuştu.

— Graham Gutri'nin oturduğu binanın yerini tâyin ettim, dedi. Oraya kadar otomobille gitmek tehlikeli olur. Burada inip yürürüz. Belki etrafı gözetliyenler vardır. Hem ön kapıdan da girmek iyi olmaz. Eğer arka kapısı varsa oradan kimseye görünmeden girmeğe çalışırız.

Otomobilden inerek soforu savdık. Strand caddesine doğru hızlı hızlı yürümeğe başladık. Köşedeki büyük şarapçı dükkânını geçerek sokağı döndük. Şimdi nehrin rıhtımına muvazi olarak arka sokakta ilerliyorduk. Biraz sonra önünde fener yanan bir otelin kapısı önünde durduk. Bu Gutri'nin kaldığı otelin arka kapısı idi.

İçeri girince holde, bir sürü insanla karşılaştık. Bunlar otelin memurları, hademeleri idi. Bazı eşyaları toplamakla meşguldüler. Birisi bizi görünce yanımıza yaklaştı:

— Hey bana bakın! diye çıkıştı. Böyle sallaparti nereye giriyorsunuz?

— Kimseye görünmeden otele çıkmak istiyoruz da, onun için buradan girdik.

— Bu ne demek oluyor yani?

Smit sert bir sesle emir verir gibi bağırdı:

— Kaybedecek vaktimiz yok. Bu gayet mühim bir iştir. Derhal bize yolu gösterin!

Adam yumuşamıştı:

— Polissiniz galiba? diye sordu.

Smit:

— Evet, cevabını verdi. Çabuk ol vakit kaybetmiyelim!

Muhatabımız fazla söz söylemeden önümüze çıktı. Bir çok yerlere girip çıktık. Mutfaaktan, çamaşırhaneden geçtik. Hizmetçi odalarını dolaştık. Karmakarışık koridorlardan geçerek nihayet ikinci

kattaki misafir kısmına geldik. Burada gri elbiseli bir adam bizi karşıladı. Rehberimiz polis olduğumuzu kendisine söyledi.

Otelin hususi detektifi olduğunu sonradan öğrendiğimiz adam bize tuhaf bir şekilde bakarak gülümsedi:

— Polissiniz demek? Herhalde Skotland Yard'dan değilsiniz.

Smit, adamın şüphesini anlamıştı. Derhal cebinden Dişileri Bakanlığının ve emniyet direktörlüğünün verdiği kâğıtları çıkarıp gösterdi.

— Anlaşılan siz buranın hususi detektifisiniz. İşte kâğıtlarım. Bizi derhal Bay Graham Gutri'nin odasına götürün.

Detektif kâğıtlara bir göz atıp tekrar arkadaşıma iade ederek:

— Affedersiniz, dedi. Kiminle tanıştığımı bilmiyordum. Eğer kaba bir harekette bulunduyсам beni mazur görün. Herhalde Bay Gutri'nin odasına görünmeden çıkmak istersiniz. Peşimden gelin. Üçüncü kata yürüyerek çıkalm. Oradan asansöre bineriz.

Merdivenleri tırmanırken Smit, detektifle konuşmağa başladı:

— Bu gece gayri tabii bir şey oldu mu burada?

— Evet gayet tuhaf birşey var. Onun için de her zaman vazifem icabı aşağıki salon-da dururken biraz evvel beni ikinci katta merdiven başında dolaşırken buldunuz. Saat on-bir buçuğa doğru tiyatrodan dönen müşterileri seyrediyordum. Bu otelde bulunmaması lâzım olan bir şeyin kapıdan sıyrılıp girdiğini hissettim.

— Ne idi bu şey, bir insan mı idi?

— Hiç bir şey bilmiyorum. Yalnız ikisi erkek, ikisi kadın dört kişilik bir grup merdivenlere doğru yürürken arkalarından bir şeyin kayıp geçtiğini hissettim. Bütün dikkatime rağmen bunun ne olduğunu göremedim. Daha doğrusu içimde bir his var. Gayet garip bir şey bu akşam otele girdi. Bir saate yakın bir zamandır her tarafı ara-

Genc kız güzel gözlerini açarak parmaklarını dudaklarına götürdü..

dım. Şüpheyi davet edecek hiç bir şey yok.

Biraz sonra asansöre bindik. Smit susmuştu. Hiç konuşmadan tekrar asansörden çıkıp bir koridorda yürümeğe başladık. Detektif oda numaralarını sayıyordu. Birdenbire durdu:

— 189 numara. Bay Gutri'nin odası, dedi.

Smit kapıyı yumruklamağa başladı. İçeriden bir ses duyuldu.

— Kim o, ne istiyorsunuz?

— Çabuk açın. Gayet mühim bir şey var. Hayat me-mat meselesi!

Sonra detektife dönerek emirler verdi:

— Derhal bu koridoru ve kapıyı görebileceğiniz bir yere saklanın. Burasını katiyen gözden ayırmayın. Bu kapının önünden geçen herkese dikkat edin. Fakat benden bir şey işitmedikçe hiç bir harekete geçmeyin.

(Arkası var)

NAZAR

DEĞMESİNİ

Çeviren:
NIHAL YEĞİNOBALI
★
Resimleyen: **FIRUZ**

Birmingham öğle tireninin kalkmasına tam yarım dakika kala, birinci mevki kompartımanlardan birine kırmızı şapkalı genç bir kız girdi. Sem Peton, bu kompartıman-
da tek başına kalacağını ummuştu. Herhalde kız da yalnız kalmak istiyordu ki, Sem'e güp-
heli bir nazarla baktı sonra konduktöre dönerek:

— Mümkünse tek başıma bir kompartıman istiyorum, dedi.

Kondüktör:

— Maalesef pek geç geldiniz, dedi. Her taraf dolu.

Sem, kızın kendini dikkatle süzdüğünü hissetti. Herhalde bu seferki tetkik, iyi bir netice vermiş olacaktı ki kız:

— İyi öyleyse, burada otururum, dedi.

Kondüktör kapıyı kapayıp çıktı, bir düdük öttü, yeşil bir bayrak salladı ve Birmingham ekspresi kalktı. Sem, gazetesinin üstünden yol arkasına baktı. Sıkıcı yolculuk saatlarını bu kızla ahbaplık ederek geçirmek, hiç de fena olmayacaktı.

Fakat nedense ekseri yolculuklarda yaptığı gibi havadan sudan bahis açarak söze girişmeğe kalkmadı. Kırmızı şapkalı kızın hâli tavrı, konuşmak istemediğini açıkça gösteriyordu. Yüzünü pence-reye dönmüştü ve iki eliyle sıkı sıkı kucağındaki çantayı tutuyordu.

Sem, kendi kendine gü-lümse-di. Sem'in mesleği, se-hirden şehire kıymetli taşlar taşımaktı. Onun için o küçük

çantada kıymetli birşey oldu-
ğunu ve bunun kıza endişe
verdiğini derhal anlamıştı.

Sem'in içinden kıza bir ba-ba nasihati vermek geldi. Kendisi onbeş senedir Pistba-di ve Or mağazasının mücev-herlerini taşırdı ve «Nazar Değmesin» Sem diye tanınır-
dı. Çünkü şimdiye kadar hiç-bir taş kaybetmemiş ve çal-dırmamıştı. Bu meseleden bahsedince daima: «Nazar değmesin» der ve tahtaya vu-rurdu.

Meselâ o anki rahat, endi-şesiz hâlimden kimse onun ye-leğinin içindeki hususi cepte büyük ve kıymetli tıraşsız bir elmas taşıdığını anlıyamazdı.

Gene kırmızı şapkalı kıza baktı. Kız, çantamın içindeki şeyin yerinde olup olmadığına bakıyordu. Sem'in baktığını gördü, dudaklarını ısır-
dı ve bü-yük bir telâşla çantasını ka-padı. Sem, içinden: «Beni bir tiren soyguncusu zannediyor», diye düşündü.

Güldüğünü göstermemek, için öte yana döndü ve birisi-nin kompartımanı gözetle-mekte olduğunu gördü. Züppe kılıklı, solgun yüzlü bir genç, kompartımanın kapısından i-çeri bakıyordu. Sem'in göz-leriyle karşılaşınca hemen çekildi. Sem: «İşte bu adam bir tiren hırsızına benziyor» diye düşündü.

Gencin hareketleri, güp-he-sini uyandırmıştı. Saçlarını düzeltmekmiş gibi yaparak kolunu göğsüne bastırdı ve elmasının yerinde oldu-
ğunu anladı.

O sırada kompartımanın kapısı açıldı ve beyaz elbiseli garsonlardan biri içeri girdi:

— Yemeği şimdi mi yiyeceksiniz, yoksa ikinci serviste mi, hanımefendi? diye sordu.

Sem, gözünün ucuyla kızın cevap verirken çantayı nasıl kavradığına dikkat etti:

— Şimdi, lütfen.

— Ya siz, beyefendi?

— Ben de öyle.

Sem, kıza bakarak hafifçe gülümsedi. Garson, ikisine de birer pembe kâğıt verip çık-tı. O zaman Sem:

— Şimdi yemekler daha sı-cak olur, dedi. İkinci servise kalırsa, soğur.

Kırmızı şapkalı kız güldü. Ama aynı zamanda ürkmüş gibi-yidi de.

— Evet... Herhalde, diye cevap verdi.

Yemek, saat tam yarımda idi. Sem, kendi kendine başı-nı salladı. Evet, bu kız haki-katen çok tecrübesizdi. Vak-tinden evvel kompartımandan çıkmakla büyük bir hata iş-lemiş olmuyor muydu? Hem de kız çıkmazdan evvel, çan-tasının sapını koluna iki de-fa dolamıştı. Sanki içindeki-leri aşırarak için çantayı çal-mak elzemmiş gibi!

Saat yarımda, Sem de kompartımandan çıkıp ye-meğe gitti ve kızın iki kişilik bir masada tek başına otu-rduğunu gördü. Kızın dudakla-rındaki hafif aşinalık tebes-ümü, cesaretini arttırdı.

— Karşınıza oturmama müsaade eder misiniz? diye sordu.

Kız, mahcup bir tavırla:

— Rica ederim.

Diye mırıldandı ve çantasını hemen masanın üstünden çekip aldı.

Sem, hafifçe gülümsiyerek ona baktı. Kızın şüphesi artık sabrını tüketmeğe başlamıştı. Müşfik bir sesle:

— Korkmayın, çantanızı çalmam, dedi.

Kız, gene dudağını ısırды ve hem mahcup hem de ürkek bir tavırla:

— Hayır, ondan değil ama, yalnız... diye kekeledi.

— Yalnız: ne olur ne olmaz, diyorsunuz, değil mi? Benden korkmanıza hiç hacet yok. Size bir iki nasihat vermek istiyorum.

— Nasıl?

— Yanınızda kıymetli birşey taşımak mecburiyetinde iseniz, çantanıza koymayın. Elbisenizin iç tarafına bir cep yapın. Ama en iyisi, taşıyacağınız şeyi görünmeyecek bir yere dikin. Çantada taşımak tehlikelidir. Hele içinde bomba varmış gibi elinizden bırakmazsanız, herkesin dikkatini çeker. Gariptir ama, ne kadar dikkatsiz davranırsanız kaybetmek ihtimali o kadar azdır.

Kız, şimdi daha serbest bir tavırla gülüyordu:

— Çok tecrübelisiniz galiba? dedi.

— Ee, olmasam ayıp. Mesleğim bu benim. Şehirden şehire mücevher götürüp getiririm.

Kız, gözlerini açtı:

— Sahi mi? dedi.

Sem, kartını çıkardı:

— Buyurun.

Kız, kartı dikkatle okudu, sonra narın omuzları sessiz kahkahalarla sarsılmağa başladı.

— Çok komik doğrusu, dedi. Ben Bitsadi ve Or mağazasını iyi bilirim. Meslektaşız demektir.

Bu sefer Sem, gözlerini açtı:

— Nerde çalışıyorsunuz? diye sordu.

— Gratton mağazasında.

— Kornhil'deki şubelerini bilirim. Demek Gratton ma-

ğazasında çalışıyorsunuz...

— Evet. Kâtiplik yapıyorum. Hani, isimden memnunuz, ama, tirenlerde inci gerdanlıklar taşımak, asabımı bozuyor. Bu işi her zaman Mister Dandi yapardı. Dün birdenbire hastalandı. Benden başka da elverişli kimse bulunamadı. Ben de budalalar gibi kabul ettim. Keşke etmeseydim. Çok pişman oldum ama iş isten geçti. Şimdi bu gerdanlık çalınırsa... Efendim?

Sem, ihtar kabilinden bir hareketle elini kaldırmıştı.

— Affedersiniz, tecrübeme dayanarak size bir nasihat daha vereceğim, dedi. Yanınızda kıymetli birşey varsa, bunu bütün tirene ilân etmeyin. Tirende hırsız dolu demek istemiyorum ama ne bileceksiniz? Tiren soyguncularının bazıları şeytan gibidir. Daha geçen hafta arkadaşlarımdan biri bu tirende elmas bir yüzük çaldırdı. Cebinden uçup gitmiş. Gerçi insanın sihirbazlık diyeceği geliyor ama, ne güzel söylemişler: «Ne sihirdir ne keramet, el çabukluğu marifet» Zavallı adamcağız yüzüğü teslim edeceği mağazaya gelene kadar hiç birşey farketmemiş.

Kız, kucağında duran çantaya sıkı sıkı sarıldı. Bunu gören Sem hafifçe gülümse-di.

— Korkmağa hiç hacet yok, kızım, dedi. Ben size nezaret ederim. Tecrübeliyimdir. Gözümünden birşey kaçmaz. Aynı kompartımana düşmemiz çok iyi oldu.

Kız, hayran hayran ona baktı.

— Siz, hiç birşey kaybetmediniz mi? Çaldırmadınız mı? diye sordu.

— Hiç birşey. Nazar değişmesin, tahtaya vurun.

Garip bir şekilde başlamış olan yemek, gayet neseli olarak devam etti. Mis Perot - kızın adı - emniyetsizliğini kaybetmişti. Sem de hayatından çok memnundu. Tiren soyguncularının kurnazlığı ve zekâsı hakkında konuşmağa başladı. Bu onun en sevdiği

Solgun yüzlü bir genc. kompartımanın kapısından içeriye bakıyordu.

mevzu idi.

— Hiç birşeyi olurluna bırakmazlar, dedi. Bir soygunculuk hazırlarken, soyacakları yeri veya insanı haftalarca gözetleyip tetkik ederler. Çok zaman karşı partiden gibi görünen bir de arkadaşları vardır. Bu onlara daha iyi malûmat getirir. Meselâ büyük bir kuyumcu mağazasında bir dolu memur vardır. Biri gelir, biri gider. Bir hırsızın bir müddet için mağazada çalışması, gayetle kolaydır. Bir yere mücevher götürüleceğini duyunca, arkadaşlarına haber verir. Onlar da ona göre hazırlanırlar. Dediğim gibi, bayağı seytana benzerler. İnsanın daima tetikte bulunması lâzımdır.

Mis Perot, masal dinliyen bir çocuk tavrıyla dinliyordu. Bir eliyle yemek yerken, bir eliyle de çantasını tutmağı ihmal etmiyordu.

— Ödümü koparıyorsunuz, dedi. Kompartımana gitmeğe bile cesaretim kalmadı.

Sem, biçare kızı teselli etmek için bir şeyler söylemek istedi.

— Korkmayın, ben sizi götürürüm. Ben öyle hilelere kolay kolay pabuç bırakmam.

Vagondan beraber çıktılar ve kız önde, Sem arkada sağ salim kendi kompartımanlarına geldiler. Yerlerine oturunca Sem, sigara paketini çıkardı. İkisi de birer sigara tellendirdiler. Bir müddet sonra Sem, kendi işlerini, daha doğrusu mağazasının işlerini düşünmeğe başladı.

Sem'de, ağık arttırmada satışa çıkarılacak olan mücevherlerin bir listesi vardı. Onu çıkarıp tetkik etmeğe başladı: Tek taşlı bir pırlanta küpe, altın üstüne elmalı bir pantantif, gök yakut yüzük, yakut gerdanlık, inci gerdanlık... İnci gerdanlığı okuyunca aklına Mis Perot geldi. Başını kaldırıncı, genç kızın gene çantasına baktığını gördü. Neşeli bir sesle:

— Çalınmamış ya? diye sordu.

— Çok şükür, hayır. Ah! Bir kazaya uğratmadan Karson mağazasına teslim edebilseydim!

Sem, Karson mağazasını bilirdi. Gerdanlığı alan Karson mağazasıysa, inciler çok iyi demektir. Çünkü o mağaza, hakikaten pahalı ve kıymetli şeyler alıp satardı. Çantadan yassı bir mücevher kutusu çıkaran kıza merakla baktı. Kız, onun bu bakışını gördü ve:

— Görmek ister misiniz? diye sordu.

— Evet, çok. Bana itimat edebilirsiniz, tabii.

— Size ne diye itimat etmiyecekmışım?

Kutuyu almak için uzanan Sem, kendi kendine: «Ben ol-sam İngiltere kiralına bile itimat etmezdim,» diye düşünüyordu.

Fakat Mis Perot, daha pek tecrübesiz, pek acemiydi. Hem hareketinden şüphe ediyor, hem de kendine ilk samimiyet gösteren adama inanmıyordu. Sem: «Bir musibet, bin nasihattan iyidir, demişler ama, inşallah kız benim nasihatlarımı can kulağıyla dinler de, başına bir musibet gelmez» diye düşünerek kutuyu aldı.

Bu, Gratton mağazasının kullandığı kutulardandı. Gratton'ların daima iyi mücevherlerle uğraştığını bilen ve mücevherlere âdeta âşık olan Sam, kutuyu huşuya benzer bir hisle açtı: Siyah kadife üstünde, bir dizi gayet iri, süt renkli inci duruyordu.

Sem, bu uzun gerdanlığı çıkarıp eliyle tarttı ve ışığa tutup döndürdü. Sonra parmağını ıslatıp incilerin birine sürttü. Bunu uzun bir sessizlik takip etti. Hayatında ilk defa olarak Sam, söyleyecek söz bulamadı. Ağzı bir karışık açık kaldı. Dilini yutmuş gibi öylece incilere bakıyordu. O sırada Mis Perot'un sesi karmakarışık düşüncelerini dağıttı:

— Beğendiniz mi?

Sem:

— Çok! dedi. Sahte incilerin arasında, bunlar kadar

güzeli pek nadir görülür.

— Sahte mi? Ne demek istiyorsunuz?

Kızın sesi sert ve şüphe doluydu. Kutuyu, Sem'in gevşemiş olan parmaklarının arasından hızla çekip aldı.

— Ne demek istiyorsunuz? Bunların hepsi hakiki. Mister Gratton söyledi, en aşağı dört bin lira edermiş, diye bağırıldı.

Sem, omuzlarını silkti:

— Nasıl isterseniz. Ben diyorum ki, bunlar ancak dokuz on lira kıymetinde sahte Japon incileridir, dedi.

— Delilik! Nerden biliyorsunuz?

— Şapkanızın kırmızı olduğunu nereden biliyorum? Kızcağızım, ben kendimi bildim bileli böyle şeylerle uğraşırım. Incilerin parlaklığından, kabuğun yapışından anlarım. Onbeş senedir incilerin arasındayım. Artık sahte inciye hakikisinden ayırmazsam, ne işe yarar ki?

Sem'in konuşuş tarzı, Mis Perot'u ikna etti. İnciyi kutudan aldı ve inceden inceye tetkik etti. Sonra Sem'in yanına çöküp, elini alına götürerek:

— Aman Allahım! dedi. Hakınız var. Bu Mister Gratton'un bana verdiği gerdanlık değil. Değiştirmişler. Ah başıma gelenler! Ben şimdi ne yapacağım! Mister Gratton'a ne cevap vereceğim! Ah! Hangi akla uydum da bu işi üstüme aldım, bilmiyorum ki! Değiştirmişler! Deli olmak isten değil.

Sem, biçare kızı teselli etmek için bir şeyler söylemek istedi. Fakat Mis Perot, şimdi başını kaldırmış şüphe dolu gözlerle Sem'e bakıyordu.

— Değiştirilmiş! dedi. Siz yaptınız herhalde. Ne aptallık ettim de size verdim! Utanmıyor musunuz? Yaşlı başlı adamsınız. Benim gibi acemi bir kızın başını derde sokmakla içiniz rahat mı edecek? Verin gerdanlığı bana, yoksa imdat işaretini çekelim!

Hakikaten de kız, imdat işaretine doğru uzanıyordu,

fakat Sem'in kuvvetli eli, onun narin koluna yapıştı.

— Bana bakın Mis Perot, dedi. Bir parça makul olun. Gerdanlık bende değil. Ben almış olsaydım, yerine koyduğum gerdanlığın sahte olduğunu size söyler miydim? Hislerinize mağlup olmayıp, sakın kafayla düşünün. Bir hırsızlığa kurban gitmişsiniz. Fakat hırsız ben değilim.

Mis Porot, dizlerinin bağı çözülmüş gibi oturuverdi. Ama neyse ki, bayılmadı. Pişmanlık dolu gözlerle Sem'e baktı ve mahcup bir tebessümle:

— Affedersiniz, dedi. Kururuma bakmayın... Biliyorsunuz... Hiç tecrübem yok. Öyle fena oldum ki... Yarabim, ne felâket! Mister Perton! Ne olur bana bir akıl öğ-

retin. Ne yapmak lâzım? Ben artık mahvoldum demektir.

Sem, Müşfik bir tavırla emeli kızın koluna koydu.

— Sakin olun, çocuğum. Bu işin nasıl yapıldığını anlamak için yolculuğun başından itibaren olup biteni iyice bir düşünmek lâzım. İlk önce söyleyin bakalım: Tirene bindiğiniz zaman, sahici gerdanlık çantanızda mıydı?

— Evet.

— Emis mişiniz?

— Tamamen.

— Bilet alırken, yahut tirene binerken etrafınız kalabalık mıydı?

— Hayır. Çünkü biletleri önceden alınmıştı. Sonra herkes binip de ortalık tenhalaşsın diye en son dakikada geldim. Yolda da bir taksiye bindim. Onun için tirene bininceye kadar hiç birşey olmadı demektir.

— Doğru. Demek ki gerdanlık tirende, çalındı.

Hakikati bu kadar amansızca ifade eden bu birkaç basit kelimayı duyunca, genç kız ellerini yüzüne kapadı. Omuzları sessiz hıçkırıktarla sarsılıyordu. Fakat biraz sonra kendini topladı ve gülümsemeğe çalışarak:

— Affedersiniz, dedi. Ne

Kız, imdat isaretine uzandı. Sem'in kuvvetli eli, onun narin koluna yapıştı.

Yapayım, elimde değil. Delir-
cek gibi oluyorum. Ne olur,
bana yardım edin.

— Elimden geldiği kadar
yardıma çalışırım, kızım. Yal-
nız siz de itidalinizi elden bi-
rakmayın da bana yardım e-
din. Şayet tirene girinceye
kadar birşey olmadıysa, hâdi-
se tirende cereyan etti demek-
tir. Şimdi... Gerdanlık bu
kompartımanda çalışmadı.
Çünkü ikimiz de yalnızız. Ye-
mekte çalışmadı. Yemekten
dönerken de çalışmadı. Kala
kala kompartımandan yemeğe
giderken geçirdiğiniz zaman
kalıyor. O zaman ben yanınız-
da değildim. Ne yaptınız?

— Beş dakika erken git-
mişim. Vagon restoranın ka-
pısı henüz açılmamıştı. Bek-
lemek icap etti. Epeyi kalaba-
lıktı.

— İşte gördünüz mü? Ti-
rene en son dakikada bindi-
ğiniz gibi, yemeğe de en son
dakikada gidecektiniz. Büyük
bir ihtiyatsızlık ettiniz. Her
neyse; gerdanlık o arada de-
ğiştirildi demektir. Şimdi hir-
sızın kim olduğunu tahmin
edebilirsek, istasyonda yakala-
rız. O zamana kadar nasıl ol-
sa gerdanlığı saklıyamaz. Siz
hiç üzülmeyin. Yemeğe gir-
mezden evvel beklerken, tam

yanımızda kimler vardı, nuz-
rı dikkatinizi çekti mi?

Mis Perot, gene dudaklarını
ısırdı:

— Vallahi hiç farkında de-
ğilim, dedi. Yalnız ben geçer-
ken, kompartımanlardan bi-
rinden bir genç çıktı ve bana
bir iki laf attı. Beklerken de
yanıma sokulmuştu. Acaba?

Sem, ansızın elini dizine
vurdu.

— Açıba değil muhakkak.
dedi. Bakın şimdi aklıma gel-
di. Züppe kılıklı bir genç değil
mi? Kırmızı bir gravatı, altın
iğnesi var değil mi?

— Evet. Çok züppe ve küs-
tah bir genç. Yüzü de çok
solgun.

Sem, gene elini dizine vur-
du.

— Muhakkak odur, dedi.
Tiren kalktıktan biraz sonra
kapıdan içeri baktığını gö-
müş ve şüphelenmiştim.

Mis Perot, ellerini birbirle-
ne kenetliyerek göğsüne bas-
tırdı:

— Ah! Keşke dediğiniz gi-
bi olsa! dedi. Size o kadar
minnettarım ki, nasıl teşekkür
edeceğimi bilemiyorum.

Sonra aklına başka birşey

gelmiş gibi:

— Ama, ya yanıhyorsak? dedi. Ya hırsız o değilse? Elimizde hiç bir delil yok ki! Koridorda yanımızda ondan başka insanlar da vardı. Nasıl emin olabilirsiniz?

— Zıyanı yok. O ihtimali de göze almak lazım.

Tiren fabrikalar arasın-geçiyordu. Sem :

— İstasyona geliyoruz. Çabuk bir plân hazırlamalıyız, dedi. İstasyonda elimizden kaçtı mı, bir daha mumla arasak bulamayız.

Tiren yavaşlamağa başlamıştı. İkisi de ayağa kalktılar. Sem, kıza çok acıyordu, ama, bu macera da ona zevk vermiyor değildi. En nihayet hakiki bir tiren soyguncusu yakalıyacaktı. Heyecanını belli etmemeğe çalışarak:

— Mis Perot, dedi. Sakın telaşlanmayın. Telaşlanırsanız, her iş mahvolur. Şimdi beni iyi dinleyin. Tiren durur durmaz hiç vakit kaybetmeden aşağı inin ve ilk önünüze çıkan polisin yakasına yapışın. Gardi her zaman, hiç olmazsa bir polis vardır. Ben de altın iğneli adamın peşine düşerim. Gerdanlığı o çalmasıya, ne yapalım, talihimizle küşeriz. Bütün tirendekileri arastıramayız ya!

Genç kız: Peki, der gibi başını salladı ve:

— Ne olur, acele edin, ben polisi getiririm, diyerek kompartimandan çıktı.

Sem, vagon kapısını açıp dışarı atladiğı zaman, tiren daha yeni duruyordu. Fakat kırmızı gravatlı adam daha erken atlamış olacaktı. Çünkü Sem, tirenin öbür ucuna kadar gittiği halde, onu görmemişti. Hırsız ya tirende kalmış yahut da kalabalığa karışarak gözden kaybolmuştu.

Sem, yüzünü buruşturdu. Geri dönmek üzere idi ki, hırsızın istasyonun öbür ucuna doğru gittiğini gördü. Hem o tarafa doğru seğirtti. Fakat istasyonun kapısına gelince, gene gözden kaybettii. Yapacak şey yoktu. Gidip kızu hırsızı kaçırdığını söyle-

meğe karar verdi. Tam o sırada, gencin caddenin öte tarafındaki bir tütüncü dükkânından çıktığını gördü. Sem, bunun üzerine caddede vızır vızır işliyen nakil vasıtalarına ehemmiyet vermeden hemen karşı tarafa atıldı. Solgun yüzü adam, Sen.'in geldiğini gördü. Sem, artık bu sefer adamı elinden kaçırmak istemiyordu.

— Hey! Dur! diye bağırdı.

Solgun yüzü adam bunu duyunca koşmağa başladı. Sem, telaşı ve heyecanı arasında bile bir sevinç ve memnuniyet duymaktan kendini alamadı. Demek aldanmamıştı. Demek bu kırmızı gravatlı genç, hakikaten Mis Perot'un gerdanlığını değiştiren hırsızdı. Öyle ya! Suçu olduğunu bilmesee, Sem'in kendini çağırdığını duyunca kaçır mıydı?

Sem, takibe başladı. Adam büyük bir mağazaya girdi. Ama o kadar da gevikti ki! Fakat mağazanın arka kapısından çıkarken, içeri giren eli sepetli iki kadını çarpıştı. Kadınlar müthiş kızmışlardı. İkisi de gence söylenmeğe başladılar. Birisi susup, öbürü başlıyor, ekseriyetle ikisi beraber konuşuyorlardı. Genç onlardan kurtulmağa çalıştı, fakat, onlar bîlâhüta kötürüyorlardı. En nihayet gence onları hovvatek itti ve kapıdan fırlatıp gitti. Sem de pesinden. Kamada hırsız vakalamasına ramak kalmıştı. Fakat sokara çıkınca, aralarındaki mesafe gene açıldı. Genç, van sokaklardan birine sönüştü. Bu sokak ıvıce ıssız olduğu için, rahat rahat kosabiliyordu. Sem, ne de olsa vahi bir adamdı. Önündeki delikanlı ile basa çıkabilir miydi? Sokak sona erdi. Küçük bir dere ve kavşaklı bir köprü'nün yanına çıktılar. Burada Sem, hırsız gözden kaybettii. Ortalıkta kimse de yoktu ki sorsun! Adam sanki sır olmuştı. Sem, şaşkın şaşkın etrafına bakınmağa başladı. Ne yapacağını bilemiyordu. Tam o sırada arkasında bir kıpırtı duydu ve tam zamanında yana doğru

sıçradı. Onun bu hareketini beklemeyen arkasındaki adam muvazenesini kaybederek yere yuvarlandı. Fakat genç olduğu için kendini çabuk topladı.

Sem, bir aralık adamın parmaklarını yeğelinin üstünde hissetti ve bütün tüyleri diken diken oldu. Yeğeli onun can damarıydı.

Bir an içinde beyinde bir şimşek çaktı. Besbelli bu genç, Sem'in de yeğelinin iç cebinde bir mücevher taşıdığı öğrenmişti. Mis Perot'un inci gerdanlığını çaldıktan sonra şimdi de onunkini çalacaktı.

Adamın usta bir yankesici olduğu belliydi. Fakat kendisinin de dediği gibi, Sem'in yeğeli çok hassastı. Oraya dokununca, Sem'in vücuduna bir elektrik cereyanı yayılırdı sanki. Üstündeki mücevherleri çaldırmamak, onda bir sevki-tâbiî hâline gelmişti. İçinde yeni bir kuvvet belirdi ve bir silkinişle gencin elinden kurtuldu. Bunu gören genç, gene bir tavsan çevikliğiyle fırladı ve köprüye doğru atıldı.

Serbest kalınca Sem etrafına birkaç seyircinin toplanmış olduğunu farketti. Maamafih etrafına fazla bakınmadan adamın arkasından koştu. Adam hem kaçıyor hem de bir elliye pantolonunun cebini karıştırıyordu. Köprü'nün öbür tarafına yaklaşıncı, Sem'in takatı kesildi. Parmaklığı dayanıp hızlı hızlı nefes almaya başladı. Seyircilerde nihayet mühim bir şeyin olup bittiğini anlamışlar ve hırsızın peşinden koşmağa başlamışlardı. Sem nefes nefese:

— Tutun! Hırsız! diye bağırdı.

Bunu duyan genç adam arkasına baktı. Başkalarının da kovaladığını görünce, elini cebinden çıkardı ve dereye se-def gibi pırlıdayan birşey attı.

Karşı taraftan bir polis geliyordu. Solgun yüzü a-

(Arkası 19 uncu sahifede)

Büyük bir evde halasıyla birlikte yalnız oturuyordu. Garip ve dik kafalı bir kızdı. Herkesten esirgediği sevgisini tamamen kendisine vermişti. Bir aralık evden kaçmayı bile düşünmüştü. Beraber kaçmak için bir plan hazırlamışlardı. Fakat muvafak olamamışlardı.

Sam, maziye düşünerek epeyce yürüdüktan sonra birden durakladı. Çocukluğunu geçirdiği evin önüne gelmişti. Bina oldukça değişmişti. Şimdi kapısının üzerindeki levhada «Genç Kadınlara -Kiralık Odalar» yazısı vardı. Sam, evi hayranlıkla süzerken kapısı açıldı dışarıya elinde valizi ve pardesüsü olan bir genç kız çıktı. Delikanlının bakışları ona çevrildi. Çok şirin bir yüzü, omuzlarına dökülen bal rengi saçları, mevzun bir edamı vardı. Bacakları da gayet hoştu. Genç kız da onu süzdüktan sonra sokağa inen

mişti. Kızı istasyona bıraktıktan sonra otele dönmeyi ayumayı düşündü.

İstasyona geldikleri zaman otobüs çoktan gitmişti. Sam, genç kıızı kendi kaldığı otele götürdü. Oturduğu odanın yanındakine de onu yerleştirdi. İki oda arasında geçilecek bir kapı vardı. Bunu ilk kullanan genç kız oldu. Sam'ın odasına gelerek: «İsmim Tom Maracek'dir. Size ne kadar teşekkür etsem azdır!» dedi. «Bana kargı çok iyi davranınız. Size rastladıktan sonra yalnızlığımı unuttum. İverston'a bir iş bulmak ümidiyle geldim. Burada bir adamla tanıştım. Daha ikinci buluşmamızda bana bir elbise hediye etti. Fakat bu şahısmış bir elbiseydi. Adam, otaban kaybolduğundan mahkemede bunun bana hediye olarak verildiğini ispat edemedim. Yargıç yirmidört saat içinde şehri terketmem kararını ver-

Martha Ivers'in Sırrı

Sam, onsekiz sene sonra çocukluğunun geçtiği Iverston şehrine döndüğü bu sırada epeyce mühim değişikliklerle karşılaştı. O günlerde şehirde hummalı bir seçim hazırlığı vardı. Halk yeni seçiciyi seçmeğe hazırlanıyordu. En kuvvetli namzet Walter O'Neill'di.

Biraz önce otomobilini tamir için bıraktığı garajın sahibi Walter O'Neill'in yeniden seçiliğe seçileceğini yüzde yüz katıyet ifade eden bir sesle söylemişti. Biraz önce seçimi dolayısıyla onun propaganda nutkunu radyoda dinlemişti. Walter'in kendisi hasta olduğundan nutku güzel karısı Martha Ivers okumuytu. Sam, onları gayet yakından tanırdı. Her ikisi de çocukluk arkadaşlarıydı.

Hele Martha Ivers onun kalbinde daima hususi bir yer işgal etmişti. Onun küçüklüğünü gayet iyi hatırlıyordu.

Çeviren: VEDİİ EVSAL

merdivene oturdular. Anlaşılan şehre inmek için taksit bekliyordu. Sam, ona doğru ilerliyerek: «Merhaba,» dedi. Ve sonra yanına oturarak bir zamanlar kendisinin de bu evde oturduğunu söyledi.

Çabucak dost oldular. Yalnızlık onları çabucak samimileştirmişti. Sonra böyle tanışmalar için genç kız gayet pişkin olduğunu da Sam'a göstermişti. Biraz bekledikten sonra bir taksit geçti. İkisi de bindiler. Genç kız: «Otobüs istasyonuna kadar bana arkadaşlık edersiniz. Sonra da nereye gidecekseniz gidersiniz,» dedi. Yalnızlık Sam'ın canına tak etmişti. Şehre zaten karanlıktan sonra gelmişti. Esyalarını otele, otomobilini de tamir için garaja bırakmıştı. Zamanının şehrin karanlık sokaklarını dolaşmakla geçir-

di.»

Genç kızin üzüntüden nıvı ve berrak gözleri sulanmıştı. Sam, müşfik bir sesle üzülmemesini söyliyerek ona güven verdi. Ertesi gün kendi otomobiliyle götürceğini söyledi. Onun soğukkanlılığı Toni'nin kalbine ferahlık vermişti. Sam'a iyi geceler dileyerek yatmak üzere odasına döndü. Ne olursa olsun şimdi onu koruyan bir kimsesi vardı.

Ertesi sabah Sam, yandaki odadan gelen gürültülü seslerle uyandı. Koridora çıktığı zaman iki polislin Toni'yi hapis haneye götürdüklerini hayretle gördü. Savcı şehirden bütün suçluları polislerle toplattırıyordu. Bu suretle halkın kendisine daha fazla rey vereceğini tahmin ediyordu. Toni de yirmidört saatlik zamanı dolmasına rağmen karakola götürülmüştü.

Sam, genç kıza kurtarmak

İçin eski çocukluk arkadaşı-
nın yazıhanesine gitti. Walter,
onu soğuk karşıladı. Zaten
küçüklüktenberi birbirlerini
sevmezlerdi. Sam, ziyaretinin
sebebinin anlatılmasına başlarken
kapı açıldı. İçeriye güzel bir
kadın girdi. Onu görünce :
«Hoş geldin Sam,» diyerek
kollarına atıldı. Üstüste uzun
uzun iki defa öpüştiler. Savaş
kin ve nefretle onları süzü-
yordu. Fakat ne karısının ne
de Sam'ın ona aldıracağı yoktu.
Hâlâ birbirlerine sarılmış va-
ziyette duruyorlardı. Walter,
onların çocukluğuktanberi se-
vistiklerini biliyordu.

Nihayet ayrıldılar. Sam,
ziyaretinin sebebini söyledi.
Genç kızın serbest bırakılma-
sını istedi. Martha, onun bu
kızın üzerine düşmesinin se-
bebinin sordu. Sam, onun iyi
olduğunu, yardımı muhtaç ol-
duğunu anlattı. Martha kocası-
na dönerek emreden bir ses-
le, Sam'ın istediği gibi kızı he-
men bırakmasını söyledi.

Walter, genç kızı hemen
serbest bıraktıracığını söyle-
di. Sam'ın orada kalmasını i-
cabettirecek bir sebep yoktu.
Zaten aralarında sinirli bir

hava esmeğe başlamıştı. Ve-
dalaşarak oradan ayrıldı. Yal-
nız çıkarken kızı muhakkak
serbest bırakmasını tekrar
tenbih etmeyi unutmadı.

Sam'ın bu şekildeki ikazı
ikisini de şaşırtmıştı. Birden
Martha, onsekiz sene evvelki
fırtınalı bir geceyi hatırladı.
O gece Walter, Sam ve kendi-
si birlikte kağıtçıya hazırlan-
mışlardı. Sam, onları almaya
gelmişti. Dışarda esen fırtına-
lı hava evin elektriklerini sön-
dürmüştü. Tam merdivenler-
den aşağı incekleri sırada
Martha'nın kedisi sofada acı
acı miyavlamaya başlamıştı.
Sam, onlara yerinde kalmala-
rını söyleyerek kediyi yakala-
mak için sofaya innmişti. Fa-
kat o anda Martha'nın halası
bir elinde baston, bir elinde
kandil oturmuş odasından çık-
mıştı. Kadıncağır kedi miyav-
lamasından nefret ederdi.
Hayvanın merdivenlerden yukarı
kaçtığını görünce arka-
sından yetişerek elindeki bas-
tonu olanca kuvvetiyle kediye
indirmişti. Acı ve korkunç
miyavlama Martha'yı çığına
gevirmişti. Kendisini kaybede-
rek halasının üzerine hücum

etmiş, onu merdivenlerden a-
şağıya yuvarlamıştı. Sonra e-
line geçirdiği bastonla da ü-
zerine birkaç kere vurmuştu.
Gürültüyü duyan Walter'in
babası Mr. O'Neil, odasından
fırlamıştı. Tekrar ısıgı yak-
tıkları zaman kadını ölü bul-
muşlardı. Sokak kapısı ardı-
na kadar açıldı. Acaba Sam
ne zaman orayı terketmişti.
Hâdiseyi görmüş müydü. O
akşamdan sonra Sam ortadan
kaybolduğundan bunu anla-
mak imkânı olmamıştı. Acaba
onsekiz sene sonra şimdi on-
lara şantaj yapmak için mi
şehre gelmişti. Martha, bunu
anlamak için kendi kendine
karar verdi.

Telefonu açarak onu evine
davet etti. Sam'ı geldiği za-
man gayet müsait karşıladı.
Onu özlediğini, bir daha kay-
bolmasına fırsat vermiyeceği-
ni söyledi. Tekrar onu
mek üzere kollarını boynuna

Onun için artık
Toni'den başka bir
kadının mânası
yoktu..

doladı. Fakat Sam karşılık vermedi. Ona Walter'ın karısı olduğunu hatırlattı. Onunla bu şekilde münasebette bulunamayacağını söyleyerek evden uzaklaştı. Martha istediğini öğrenememişti.

Sam, evden ayrıldıktan sonra doğru garaja gitti. Otomobildeki arıza umduğu kadar basit değildi. Tamirin bir iki gün daha süreceğini garaj sahibi üzülerek söylemişti. Oradan doğrudan otele gitti. Toni, daha gelmemişti. Anlaşılan onu henüz serbest bırakmamışlardı. Akşam doğru genç kız geldi. Bir müddet Sam'ın odasında oturduktan sonra yemek için dışarı çıktılar.

Lokantada tam yemeklerini yiyip bitirmişlerdi ki, yanlarına üç adam gelerek Sam'dan dışarı çıkmasını istediler. Genç adam dışarı çıktığı zaman üçü birden üzerine hücum ederek onu bayıltılar. Sam, ayıldığı zaman kendisini şehrin dışında, yolun kenar çukurunda buldu. Üstü başı toz, toprak içindeydi. Temizlenirken ayacağının ucunda madeni bir levha gördü. Eğilip yerden aldı. Bu polislerin taşıdığı bir madeni yıldızdı. Artık o sivil insanların polis olduğundan şüphesi kalmamıştı. Bu tuzağı da kurmanın Walter'den başka birisi olma-

diğına emindi. Çünkü polise böyle birşeyi ancak o yaptırıbilirdi.

Yolun kenarında biraz oturup kendine geldikten sonra Walter'lerin evine gitti. İkinci kattaki balkonlu odanın elektrikli yanıyor. Herhalde orada oturuyorlardı. Sarmaşıklara tutunarak yukarı tırmandı. Pencerenin camı açıldı. İçeride konuşulanları duyuyordu: Martha, kocasına: «Halamın ölümünden dolayı herhalde bize şantaj yapacak. Ona dayak attıracağım yerde ortadan kaldırma-lydım.» diyordu. Kocası onun bu sözlerine cevap vermeden odadan dışarı çıktı. Herhalde bu mevzu üzerinde konuşmak asabını bozuyordu.

Sam, ertesi gün doğrudan şehir kütüphanesine gitti. 1927 gazete koleksiyonlarından birisini istedi. O, şehir 26 Eylülde terketmişti. 27 Eylül tarihli nüshayı buldu. Gazete Martha'nın zengin halası Miss Ivers'in bir gece evvel meghul bir adam tarafından öldürüldüğünü yazıyordu. Yanına gelen kütüphane memuru bu cinayet hakkındaki bilgisini tamamladı. Walter'in babası Mr. O'Neill'in sonradan meghul katili bulunduğunu ve onu idama mahkûm ettirdiğini söyledi.

Sam, herşeyi yavaş yavaş

anlamaya başlamıştı. Mrs. Ivers'i öldüren onlardı. Bir adamı da suçu olmadığı halde ölümüne göz yummakla ikinci bir cinayet işlemişlerdi. İlk cinayetin hakiki failerini bildiğini zannederek şimdi ondan korkuyorlardı. Şimdi şırlarının meydana çıkacağından korkuyorlardı. Şimdi Martha'nın kocasına karşı pervasızca hareket edişinin sebebini anlıyordu. İkisi de birbirlerini avuçları içersine almışlardı. Fakat şimdi çekilecekleri bir kişi daha ortaya çıkmıştı. O da eski arkadaşları Sam'dı.

Genç adam bu malûmatı elde ettikten sonra doğrudan Martha'ya gitti. Maksadı ondan daha fazla malûmat almaktı. Onu söylettirmek için susma payı olarak servetinin yarısını istedi. Martha, kendisinin onsekiz sene evvelki yerinde saydığını hissetti. O zamanlar da susma kıyası diye servetine Walter göz dikmişti. Martha, onu susturmak için, nefret ettiği halde onunla evlenmeyi göze almış, onu servetine ortak etmişti. Güzelliklerinden de istediği se-

Geriye döndüğü zaman, Martha'nın elindeki silahla kendisini tehdit ettiğini gördü..

kulde istifade etmesine meydan vermişti. Şimdi aynı şeyi Sam gibi uğrunda bütün hayatını feda edebileceği bir kimse istiyordu. Kendisini tatminiyarak genç adamın koluna atıldı. Bu sefer Sam, onu lâkaydiyle karşılamadı. Uzun uzun öpüştiler. Sonra Sam, fazla birsey söylemiyerek oradan ayrıldı.

Otele döndüğü zaman Toni'yi kendisini bekler buldu. Onun yanında olduğu zaman kendisini bambaşka hissediyordu. Bütün düşüncesi genç kız oluyordu. Akşama kadının vaktini onunla geçirdi. Berber çıkıp güzel bir yemek yediler. Tekrar otele döndükleri zaman kâtip Sam'a bir mektup verdi. Walter, o gece ona evine davet ediyordu. Genç adam Toni'yi odasına kadar çıkardı. Birkaç saate kadar döneceğini döyliyerek vedalaşıp ayrıldı.

Eve geldiği zaman Martha onu kapıda karşıladı. Kocasının bütün hizmetçilere izin verdiğini, çok korktuğunu ve onun gelişine sevindiğini söyledi. Sam, odaya girip Walter'le karşılaşınca onun birşeyler yapmak için hazırlandığını keşfetti. İkisi de kuvvetlerini tartmak istemişçesine birbirlerini süzdüler. Walter, adamakıllı sarhoştur yerinde duramıyordu. Bir aralık karısına dönerek hakikati anlatmasını söyledi. Martha, ağlayarak: «İnan bann,» dedi. «O geceki hareketi istiyerek yapamadım. Halam kedimi öldürünce gılgına dönmüştüm. Eğer yanımda sen olsaydın muhakkak halama hücum etmeme mâni olurdu. Walter buna mâni olmadığı gibi, halamı öldürmekle hakaz yere itham edilen adamın idamına da mâni olmadı. Onun masum olduğu halde asılmasına göz yumdu. Sen olsaydın bunların olmasına meydan vermezdin!»

Martha, sözlerinin burasındayken susmuştu. Sam, hiç cevap vermedi. Karşısındaki güzel kadın artık onun için ruhsuz,

Martha, sözlerinin burasında susmuştu. Sam, hiç cevap vermedi. Karşısındaki güzel kadın, artık onun için ruhsuz, mânasız bir et yığınının başka birsey değildi.

mânasız bir et yığınının başka birsey değildi. Onun küçük Martha'sı çoktan ölmüştü. Martha, şimdi dizlerine kapanmış kendisini affetmesini rica ediyordu. Kendisi kadar sözleri de mânasızdı. Evvelce sevmiş olduğu bir kadının gözleri önünde daha fazla küçülmesine tahammül edemedi. Tek bir kelimelik cevap vermeden kapıya doğru yürüdü.

Tam dışarı çıkacağı sırada arkasından Martha'nın «Dur yoksa vururum,» dediğini duydu. Geriye döndüğü zaman Martha'nın elindeki silâhı kendisini tehdit ettiğini gördü. Hiç ses çıkartmadı. Hafifçe güldükten sonra yoluna devam etti. Genç kadın bütün gayretine rağmen ateş edemedi. Çünkü onu onsekiz senelik bir aşkın hasretiyle seviyordu.

Sam, sokağın köşesini dönerken bir silâh sesi duyuldu. Biraz sonra bir patlama daha duyuldu. Martha, hem kendisini hem de kocasını öldürmüştü. Genç adam başını yulduz göğe doğru kaldırarak Allah'a Martha Ives'in günahını affetmesi için dua etti.

hını affetmesi için dua etti. Sonra koşarcasına otele gitti. Toni, onu odasında merakla bekliyordu. Her ikisi de ağla-birbirlerinin boynuna sarılarak öpüştiler.

Film Hikayeleri

OVNAYANLAR

Martha Ivers Barbara Stanwyck
Sam Van Heflin
Toni Maracek Elizabeth Scott
Walter O'Neill K. Douglas

Orjinal adı: The Strange Love of Martha Ivers
Paramount

GEÇEN HAFTAKI
BİLMECELİ HİKAYEMİZİN
CÖZÜŞÜ

Yaman, Belma'ya sevdiği gençin resmini göstermişti. Belma, amcasının servetine bir an evvel kavuşmak için öldürmüştü, güpheleri de Hasan'ın üzerine atarak kendin kurtarmak istemişti.

PERDEDEN PORTRELER

Filmlerinde ekseriya Cenubi Amerikalı tipleri canlandırmasına ve seyirellerin onu böyle zannetmesine rağmen Cesar Romero «Sızır Ramiro okunur» halis muhlis New-York'ludur. Bundan tam otuzdokuz yıl önce 15 Şubat 1907 yılında New York'un göbeği sayılan Brooklyn'de dünyaya gelmiştir. Maamafih aslen ailesi Cuba'lı olup Lâtin ırkındandır. Fakat birisi kendisine Lâtin ırkıdan gelme olduğunu hatırlatırsa müthiş kızar. Bunun sebebi Lâtin erkeklerinin; Amerika'da bilyantini parlak siyah saçlı ve kadınların fazla hoglandıkları Jigolar olarak tanınmasıdır.

Cesar da beyaz perdede ek-

seriyetle böyle tipler canlandırmasına rağmen bu karakterdeki erkeklerden hiç hoşlanmaz. Ellinde olsa bu nevi rollere hiç gıkmamıya karar

Cesar Romero

vermiştir. Ne yapsın ki patronlarını ikna edemiyor. Film prodüktörleri onun Cenubi Amerika kadınlarının çok

hoşuna gittiğini biliyorlar. Zaten evvelce Warner Baxter'in çevirdiği «Cisko Kid» serisini sonradan Cesar'a çevirtmele-
rinin de sebebi budur.

Yakışıklı yıldız dünyaya New York'lu zengin bir bor-sacının oğlu olarak geldi. Annesi de meşhur bir şarkıcı olan Maria Mantilla'ydı. Çocukluğu gayet lüks içinde geçti. 1929 senesinde çıkan büyük mali buhranda babası iflâs etti. Birkaç zaman sonra da kederinden öldü. Cesar hayatını kazanmak zorunda kaldığı için yirmi iki yaşında okuduğu koleji bırakmak zorunda kaldı. Gayet dik kafalı, bir genç olduğundan babasının zengin arkadaşlarına müracaat edip kendisine bir iş bulmak istemedi.

Evvelâ parasını çekmek için gittiği bir bankaya kapıcı oldu. Buna rağmen gece hayatından çekilmedi. Bütün elbiselerini sattığı halde frakıyla smokinini alakoymuştu. Gece olunca bunları giyerek dans klüplerini dolaşıp eğleniyordu.

Gene böyle klüpleri dolaştığı bir gece Lisbeth Higgins isimli bir dansöze rastladı. Bu güzel kadın onun hayatını baştan başa değiştirdi. Ona iyi dansettiğini söyliyerek kendine partöner olmasını teklif etti. Kıpıcıklı hayatını kazanan delikanlı bu teklifi düşünmeden kabul etti. İlk olarak Broadway sahnelerinden birisinde «Bir Kadının Yap-Ükları» isimli müzikal piyeste birlikte dansettiler. Bundan sonra birçok meşhur gece klüplerinde numaralar yapıp oldukça meşhur oldular.

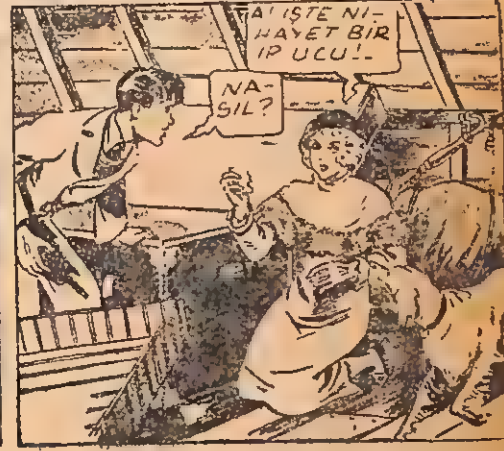
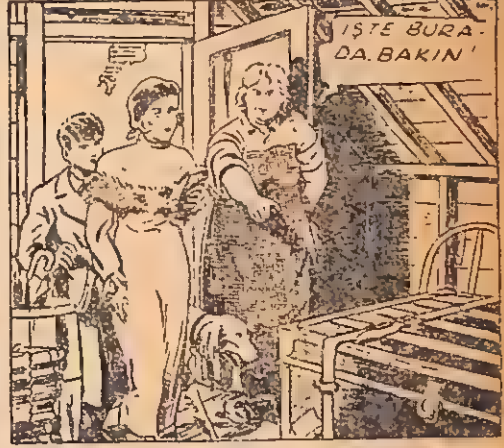
Fakat şöhretleri fazla devam etmedi. Cesar çok yakı-

'Radyolu Polisler

INCI İLE
OĞUZ
ŞÜPHE-
LEN-
DİK-
LERİ
JOE
AMES'
IN
OTUR-
DUĞU
YERE
GIDI-
YOR-
LAR.

TANIMİYOR MUYUM? ELBET-
TE.. BANA DAHA ALTI AYLIK
BORCU VAR.. FAKAT RE-
HİN OLARAK BİR BAVUL
BIRAKTI...

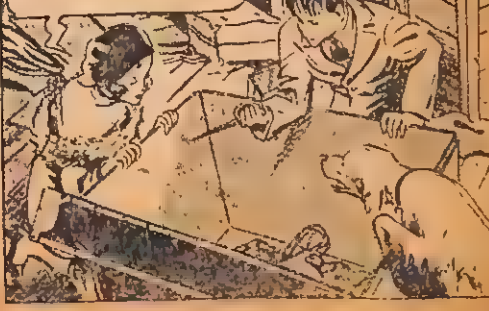

BU KAĞI-
DA NE-
DEN E-
HEMİYET
VERİYOR-
SUN..

ELBETTE DELİKANLI...
BU PARA BASILAN
KAĞITLARDAN DA
ONDAN...

HAKKIN BU DA BİR HARP SİLAHI..
VAR! İSTE KOLAYCA ŞUMESHUR
JOE AMES' BİÇAKLAR HALİNE
İN BAVULUN SOKULABİLİR..
DA EN DEĞERLİ
ŞEYLER BUNLAR!

MERSİ BAYAN. JOE AMES'İN
ŞEKLİNİ BA-
NA SÖY-
LER. MI-
SİNİZ?

GÜZEL BİR DE-
LİKANLI. SAÇ-
LARI SIYAH..
EĞER BULUR-
SANIZ BANA
DA HABER
VERİN-

BU
SIRA-
DA
ŞEH-
RİN
BİR
KÖŞE-
SİN-
DE

İSTE BİR
YARIM MİL-
YON!

PEKİ AMA BU SEFER
BUNLARI
PIYASAYA
NASIL SÜ-
RECEK-
SİN?

YENİ BİR YARDIM-
CI BULDUM. ODEK
BANKASININ
KASADARI.

TAM AMELELERE HAFTA-
LIK DAĞITILACAK ZAM-
AN BANKAYA YATIRA-
MEK Kİ ÇAGIM--
AMELELE BİLMEYEN
BU SAHTE PARALA-
RI DAĞITACAK-
LAR-

TABİİ. FAKAT ŞİMDİ
İŞ BAŞINA BUNLAR
YARINA KADAR
HAZIR OL-
MALI--

OH!
NE KA-
DAR
MESU-
DUM!

ERTE-
Sİ
GÜNÜ

SİZ HİÇ BİRŞEY DÜŞÜNMEYİN.
BİLİYORSUNUZ Kİ ESKİ
DOSTLUĞUMUZ BAKI--

91
ÂLÂ ÇOCUK-
LAR GÜZEL
BİR İŞ
YAPTINIZ

TİPKİ KENDİ PA-
RASI GİBİ.

HERŞEY
HAZIR
OLDUK-
TAN
SONRA
JOE
HERŞE-
Yİ GÖ-
ZÜNE
ALARAK
DIŞARI
ÇIKMA-
ĞA HA-
ZIRLA-
NI-
YOR

YARIM MİLYON DOLARIN
SÂKİN BİR HAYAT OLMA-
DIKÇA NE KIYMETİ VAR!
O İKİ KÖPEK POLİS BENİ
MAHVETMEK İSTİYOR-
LAR. HERŞEYİ YOLUNA
KOYACAGIMI

JOE YAPMA
BU İŞİ!

BU
ESNA-
DA
POLİS
MÜDÜ
RÜYE-
TİNDE
CANİ-
LER
DOS-
YASI
TET-
KİK
EDİ-
Lİ-
YOR.

O.. LEYDİ MARI!
BU KADIN
BUIŞLERİ
PEK ÂLÂ
YAPABI-
LIR!

MUFETTİŞ DO-
NOVANDAY
SORALIM
BİR KERE

ŞEHİR-
DE Mİ?

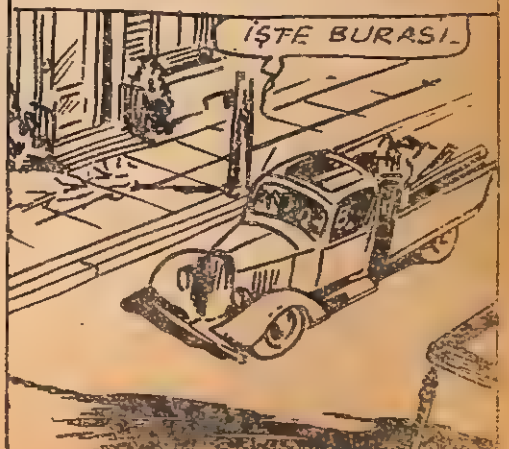
LEYDİ MARI MI? A-
CAYIP! ONBAŞI ROS
BUGÜN ONU GÖR-
MÜŞ--- VEGİM HİL
MAHALLESİNDE
BİR EVE GİRİNCE-
YE KADAR TA-
KİP ET-
MİŞ!

PAT AD-
RESİ ÖĞ-
RENDİK-
TEN SON-
RA YA-
NINA
BAŞKA
MEMUR
LAR A-
LAK
EVE
GİDİ-
YOR.

PAT BİR EVİ GÖSTERİYOR.

FİLİP DANONUN SIRRI

Filip Danon istasyona geldiği vakit, tiren kalkmak üzere idi. Derhal biletini aldı, tirene girip kompartımanlardan birine yerleşti. Az sonra tiren hareket etmiş ve şehir geride kalmıştı. Kompartımanda kendinden başka kimse yoktu. Yolu bir hayli uzun olduğu için, canı sıkılacaktı. Bir zaman pencereden dışarısını seyretti. Etrafta köylü çocukları durmuşlar, tirenin geçişini seyrediyorlar bazıları da el sallıyorlardı. Filip, cebinden bir gazete çıkarıp bir müddet okudu sonra başını arkaya dayayarak uyumağa başladı.

Gözlerini açtığı vakit, karışında orta yaşlı bir adam oturuyordu. Filip'in gözleri parladı, yerinde doğruldu. Fakat şimdi bu adamla nasıl konuşup ahhap olmalıydı. Bir zaman, gene dışarıyı; kayalıkları, dağları köyleri ve köylüleri seyretti. Muhakkak bir şeyler yapıp, konuşmanın yolunu bulması lazımdı.

Nihayet sordu:
— Seyahatiniz nereye sorabilir miyim? Affedersiniz ama!..

Adam gülümsüyerek cevap verdi:

— Orlean'a gidiyorum.
— Demek uzun zaman arkadaşlık edeceğiz? Adım Filip Danon'dur. Çiftçiyim.

— Tanıştığımıza memnun oldum. Benim Çarls Dik. Hapishaneden yeni çıktım! Bakalım ne iş tutacağım?

Filip, gayri ihtiyari titred:

— İş bulmak, sizin için biraz güç olacak, dedi.

— Herhalde. Paris hapishanelerinde onüç yıl kalmış bir adamın, tekrar hayata atılması biraz güç iştir.

— Muhakkak. Şuunuz ne

Çeviren:
YILDIRIM KESKİN
Resimleyen: **FIRUZ**

★

idi?

Çarls Dik gülümsedi:

— Pek meraklı bir adammışsınız, dedi. Sakın gazeteci falan olmayasınız? Zira onlardan hiç hoşlanmam. Hapishaneye girmeden evvel de, bir düzineye yakın meraklı gazeteci etrafımı almıştı. O zamanlar halkın dilinde dolaşıyordum. Sağma sapan sualler sordular, tabiatıyla ben de sağma sapan cevaplar verdim. Verdim ama, fena halde de kızdım. Şimdi nerede bir gazeteci görsem, parçalıyacağım geliyor.

— Demek onlara o kadar kıızıyorsunuz?

— Hem de nasıl? Her yere burunlarını sokuyorlar.

— Meslek icabı. Fakat siz benim soruma cevap vermiyeceksiniz galiba?

Çarls:

— Paris meyhanelerinin birinde bir arkadaşı öldürmüştüm, dedi.

— Sebep ne idi?

— O gün çok şarap içmiştim. Sarhoştum. Üç arkadaş oturmuş, kumar oynayorduk. Küçük bir para meselesinden arkadaşım Robin'le kavgaya tutuştum. O da benim gibi sarhoştum. Kamasını çekip üzerime saldırdı ve beni omuzumdan ağır surette yaraladı. Arka cebimden tabancamı çekip, ona yönelttim ve bütün kurşunları boşalttım. Acı bir çığlık atarak yere yuvarlandı. Kurşunların alıslı da Robin'i bulmuş ve zavallıyı o anda öldürmüştü.

Filip Danon, nihayet kendisine bir arkadaş, konuşacak bir adam bulabilmişti. Hiç olmazsa, Turs'a kadar olan se-

yahatinin bir kısmını sıkıntısızca geçirebilecekti.

— Herhalde artık şarap içmeğe ve kumar oynamaya tövbelisinizdir, dedi.

— Tabii. O vakadan sonra aklım başıma geldi.

— Mösyö Çarls, gerçekten bu sözünüzde duracağınıza dair bana söz verirsiniz, sizi çiftliğime alabilirim. Hem iyi çalışırsanız, kâhyalığa kadar yükselebilirsiniz.

— Siz çok iyi kalpli bir adamsınız Mösyö Filip. Çiftliğinize geleceğim. Teşekkür ederim.

— Bir yere uğrıyacak mısınız? Ben Tours'a gidiyorum. Aileniz falan varsa ve onları görmek isterseniz, sizi bir hafta kadar beklerim. Çiftliğimde iyi çalışırsanız, ailenizi de getirtirsiniz.

— Gerçi allem ve bir kızım var; fakat onları görmek istemiyorum. Çiftliğinizde bir hafta çalışıp size kendimi göstereceğim ve ondan sonra da onları çiftliğe almama müsaade edeceğinizi umuyorum. Hapishaneye girmeden evvel de çiftçilik etmiştim.

— Peki, kabul.

Bu sırada kompartımanın kapısı açılmış, içeri siyah elbiseler giymiş, otuz, otuzbir yaşlarında bir adam girmişti. Uzun bir boyu, geniş omuzları, bakır rengi derisi, siyah bıyıkları ve kahverengi gözleri vardı. Bunu gören Filip'in gözleri büyüdü, yüzü sarardı ve kekeleyeğe başladı.

— Pol... Hen... Henried... Danon... Hortlak... Hortlakmış... İmdat!..

Filip Danon'un hâlini gören yeni gelen adam:

— «Turs'da sen görürsün!» diye mırıldandı.

Fakat Filip bunu duymamıştı. Kendinden geçmiş bir

vaziyette yatıyordu. Çarls Dik, gelene gülümsiyerek baktıktan sonra, baygın yatan Filip'in yanına oturdu. Öteki yolcu kompartımandan çıkıp gitmişti. Çarls, Filip'in yüzüne birkaç tokat vurdu, fakat onun gene ayılmadığını görünce, yanında duran termosu kaptı ve içindeki suyu olduğu gibi Filip'in suratına boşalttı. Az sonra Filip ayılmıştı. Korka korka etrafına bakındıktan sonra:

— O nerede? diye mırıldandı. Gitti mi?

Çarls:

— Ne oldunuz? diye sordu. Kim hortlamış? Gelen, alelade bir yolcu idi. Gitti. Fakat bu telâşınızın sebebi ne?

— Ah! Bilmezsiniz o... O...

— Evet o?...

— Benim kardeşimdi!

— Kardeşiniz mi idi? Pe-ki neden gelip oturmadı? Siz niçin bayıldınız? Tuhaf; çok tuhaf!

— Bilmezsiniz, Mösyö Çarls.

— Adam kapıdan çıkarken «Turs'da görüşürüz» diye mırıldandı. Belki işitmişsinizdir Mösyö Filip. Bu ne demek?

— Turs'da sen görürsün diye mi mırıldandı?... O... Muhakkak o... Beni kurtarı-
nız Mösyö Çarls, size bütün servetimi veririm. Kurtarın beni onun elinden!

— Ne yapmamı istiyorsunuz?

— Öldürün onu!.

— Fakat evvelâ meseleyi anlamam lâzım. Her ne kadar evvelce bir cinayet işlemişsem de, bir daha böyle bir şey yapmağı aklıma bile getirmek istemiyorum.

Filip, mendiliyle alnında biriken terleri silerken:

— Anlatayım... Anlatacağım, diye mırıldandı. Size bir sır söyleyeceğim.

— Bir sır mı?

— Evet hayatımın sırrı.

Bunu, bu dünyada sizinle üç kişi bilmiş olacak.

— Sizi dinliyorum.

— Bir dakika!

Filip, derin bir nefes aldıktan sonra anlatmağa başladı:

— Bundan iki yıl kadar evveldi. Turs'un güzel köyle-
rinden birinde rahat ve mesut yaşıyorduk. Annem ve babam sağdı. Zengindik. Turs'un en güzel ve en büyük çiftliği bizimdi. Üçyüz altmış tane at,

beşyüz tane sığırmız vardı. Bundan başka muhtelif kasaba ve köylerde otel ve evlerimiz bulunuyordu. Benden iki yaş büyük bir kardeşim vardı. O

zamanlar yirmidokuz ya-
şında bulunuyordum. An-
nemle babam, ahlâkımın fe-
nalığından dolayı beni hiç
sevmezlerdi. Daha doğrusu,
tembellik ve havallık etmiş
üniversite tahsili yapmamış-
tım. Ağabeyimden ve çiftlik-
teki adamların hepsinden da-
ha kuvvetli ve daha cesur-
dum. Kimsenin zaptedeme-
diği atlarla başa çıkardım. Or-
manda, köylere zarar veren
bir hayvan türese, derhal ba-
na haber verirlerdi. Atıcılıkta
kasabada bir eşim daha yok-
tu. Fakat fena huylu, herkese
kötülük etmekten hoşlanan
bir adamdım. Sabahleyin kim-
se uyanmadan çiftlikten çıkar-
gece geç vakit dönerdim. Ba-
zen hiç dönmediğim de olmaz
değildi. Babam, çiftlik işlerin-
de usta olmama rağmen, ağa-
beyimi kâhyâ yapmıştı. Bir
zaman çiftliğin işleri gayet
bozuk gitti. Çiftçiler hayvan
kaçırıyor, çalışmıyor, müthiş
zararlar yapıyorlardı. Nihâ-
yet babam, beni işin başına
geçirdi. - Çiftliğin işlerini
derhal düzelttim. Gayet sert
davranıyor ve çiftçiler arasın-
da elimde kırbaçla dolaşıyor-
dum. Babam, bu vaziyetten
gayet memnundu. Hele o sı-
ralarda türeyen çetelerden bi-
rinin bir adamını yakalayıp
jandarmaya teslim etmem ve
sonra da bütün geteyi ele ge-
çirmem beni meşhur etmişti.

Fakat bir gün işler tersine
dönüverdi. Çiftçilerden biri,
bana kafa tuttu. Kavga ettik
ve elimde olmayarak adamca-
ğızı yaraladım. Bunun üzeri-
ne babam, benim kâhyalığıma
son verdi. İşlerin başına yine
Pol, yani ağabeyim geçti. A-
radan çok geçmeden babam
hayata gözlerini yumdu. Ben-
se sefil bir halde dolaşıyor-
dum. Ormanlarda avlayıp,
sattığım hayvanlardan başka
geçineceğim yoktu. Çiftlikte
yatıyordum fakat ne halde!..

Babam öldükten biraz son-
ra kardeşim bana çiftlikte
ufak bir iş verdi. Aldığım pa-
ra haftada elli franktan baş-
ka birşey değildi. Düşününüz
Mösyö, elli frank!..

Filip Danon, derin bir ne-
fes aldıktan sonra tekrar an-
latmasına devam etti:

— Bu vaziyet bir zaman
devam etti. Pol çiftlikte kı-
ral kesilmişti. Bense adı bir
çiftçiden farksızdım. Annem
hiçbir işle meşgul olmadığı
için, tabiatıyla benim bu hâli-
mi görmüyordu. Belki biliyor-
du, fakat birşey yapamıyordu.
Günün birinde, gece geç va-
kit çiftliğe geldiğim zaman a-
cı bir haberle karşılaştım.
Annem hastalanmış!..

Hastalık günden güne art-
tı. Pol her gün onun başında
idi. Fakat o da çok yaşamadı
ve üçüncü gün ebediyen haya-
ta gözlerini yumdu. Ölmeden
evvel bütün malları Pol Hen-
riet'e bırakmıştı.

Artık çiftliğin âmiri kesil-
en Pol, hiç bir işle meşgul ol-
maz oldu. Kâhyahğı bana ver-
di. Fakat çiftlik işlerinde o
eski iştahım kalmamıştı. Za-
vallı çiftçilerin en ufak hare-
ketlerini hor görüyor, onları
azarlıyor, hırpalıyordum.

O yıl mahsul çok verimli
oldu. Elimize tam altmışbin
frank geçti. Hayır... Elimize
geçmedi! Pol'ün eline geçti.
O gece düşündüm. Ne düşün-
düm biliyor musunuz? Karde-
şimi öldürmeği... Eğer annem
ölürken malların yarısını bana
bıraksaydı, bu altmışbin
frankın da yarısı benim ola-
caktı. Uzun zaman düşünerek
bir cinayet planı hazırladım
ve Pol'ü öldürdüm.

Filip Danon susmuştu.

Çarls Dik:

— Nasıl öldürdünüz? diye
sordu.

— Öldürdüm diyorum size.
İşte o kadar. Öldürdüm kar-
deşimi!..

— Fakat hergeyi öğren-
mem lâzım?

— Peki anlatayım.

Filip Danon, alnında biri-
ken terleri mendiliyle kuru-
ladıktan sonra anlatmasına
devam etti:

— Müthiş planı tasarladığ-
ımın haftasıydı. Bir akşam
üzeri çiftliğin mutfağına ine-
rek o gün ne yemek olduğunu
sormak maksadiyle orada
kaldım. Aşçı yemekleri pişir-

dikten sonra ağabeyimin ye-
meğini bir tepsiye koydu. İşte
bu sırada ayağa kalktım ve
tepsinin içinde bulunan ye-
mek sahanının kapağını açıp,
avucumun içindeki tozu içine
boşalttım. Bu işin kimse far-
kına varmamıştı.

O gece Pol, zehirli yemeği
afiyetle yedi. Ertesi sabah
kalktığı vakit çiftlik birbi-
rine giriyordu. Patron ölmüş-
tü... Derhal odamdan fırladım
ve çiftçilerden birine sor-
dum.

«Ne olmuş Marsel?»

«Patron öldü»

Onun odasına doğru koş-
tum, çiftçiler kapıda toplan-
mışlardı. İçeri girdiğim vakit,
ağabeyimi yerde cansız bir
halde yatar buldum. Plânım-
da muvaffak olmuştum. Fa-
kat o anda bir acı duydum.

Çiftçilerden biri doktor ge-
tirmeğe gitmişti. Gelen dok-
tor, bunun bir zehirlenme ol-
duğunu ve polise haber vere-
ceğini bildirince, işin sarpa
sardığını anladım. Doktoru
bir köşeye çekerek, bu işi sak-
lamasını söyledim ve kendisi-
ne oldukça yüklü bir para
verdim.

Danon, biraz durduktan
sonra yalvarır gibi bir sesle:

— Bu gelen kardeşimdi Mö-
syö Çarls, dedi. Kurtarın beni.

Çarls Dik:

— Mösyö Filip, dedi. Kar-
deşiniz ölmüştür!

Filip Danon şaşırmıştı:

— Sağmalamayın. Ya bu
gelen? diye bağırdı.

Çarls Dik, tabancasını çı-
kararak Filip Danon'a yönelt-
ti.

— Adım Pier, Fransız de-
tektiflerindenim, dedi. Sizi ya-
kalamak ödevi bana verilmiş-
ti Mösyö Filip. Muvaffak ol-
dum sanıyorum. Sizin karde-
şiniz zannettiğiniz adam, mu-
avinim Jorj'dan başka kimse
değildir.

Bu sırada kompartımanın
kapısı açılmış, içeri elinde
takma bıyığı olduğu halde
Jorj girmişti. Filip Danon,
gaskın şaşkın onlara bakıyor-
du.

BÜYÜK TÜRK ROMANI

BOZKURTLARIN ÖLÜMÜ

ÇIKTI!

VAZAN

NIHAL ATSIZ

Fiatı
250
Kuruş
ÇIKARAN

SENELERCE EVVEL (ATEŞ) MECMUASINDA TEF-
RİKAYA BAŞLANAN FAKAT BAZI SEBEPLER DOLA-
YISIYLA TAMAMLANAMIYAN BU BÜYÜK TÜRK
TARİHİ ROMANI TÜRKİYE YAYINEVİ TARAFIN-
DAN MUHARRİRİ BÜYÜK TÜRK TARİHÇİSİ NİHAL
ATSIZA TAMAMLATTIRILMIŞ VE KENDİNE HAS
GÜZEL BİR KAPAK İÇİNDE SATIŞA ÇIKARILMIŞTIR.
TÜRKÜN BAHADIRLIK, DOĞRULUK GİBİ EN BÜYÜK
VASIFLARINI BÜYÜK BİR ZEVK VE MERAKLA
OKUYACAĞINIZ BU EŞSİZ KİTABI MUHAKKAK
ALINIZ.